

I sko-vens dy-be, stil-le ro, hvor san-ger-hæ-re bo,
 hvor sjæ-len lyt-ted man-gen gang til fug-lens gla-de sang;
 der er i-dyl-lisk stil-le fred i sko-vens en-som-hed,
 og hjer-tets læng-sler ti-e her, hvor fred og hvi-le er.

2 Hør! landsbyklokken lyder ned,
 bebuder aftenfred,
 småfuglen, før den går til blund,
 end kvidrer lidt en stund;

i mosen kvækker højt en frø,
 stærkt damper mark og sø;
 nu klokken tier, - aftnens fred
 sig stille sænker ned.